LES VELES S'INFLARAN

XARXA LLULL I *MAR I CEL* FAN LA VOLTA AL MÓN

institut ramon llull

Índex

5 INTRODUCCIÓ

6 PRESENTACIÓ DEL MUSICAL ***MAR I CEL***
Xavier Bru de Sala

13 ESCENES FINALISTES DEL CONCURS DE TEXTOS DRAMÀTICS

14 *Fugida cap a la llibertat*, Salvatore Circosta

18 *Obrim els braços*, Cloé Couffignal

22 *Mart i estel*, Lisa Schoone

26 HIMNE DELS PIRATES

28 Català

29 Italià

30 Alemany

32 Anglès

33 Castellà

35 Finès

36 Francès

37 Gallec

38 Hongarès

39 Romanès

40 Romanx

41 Txec

42 Ticinès

INTRODUCCIÓ

El musical *Mar i cel*, de la companyia Dagoll Dagom, és sense cap dubte un patrimoni essencial de la dramatúrgia catalana, l'impacte del qual ha anat molt més enllà dels escenaris i s'ha convertit en una referència quotidiana a les llars del nostre país. A qui no li sona la melodia de "Per què he plorat?" Pocs productes culturals assoleixen aquest estatus icònic, i això indica la importància dels seus creadors. Ara que Dagoll Dagom arriba al seu 50è aniversari i es prepara per acomiadar-se del seu públic i posar el punt final a la seva llarga i fèrtil trajectòria, des de la Xarxa Llull —la xarxa universitària d'estudis catalans a l'exterior— volem retre-li un homenatge.

Aquest homenatge l'han fet realitat el professorat de català a l'exterior i el seu estudiantat, de tres maneres diferents. Primerament, des de les universitats italianes s'ha entomat el repte de traduir a l'italià i subtitular el vídeo de Mar i cel, de manera que l'alumnat no només ha practicat la llengua sinó que a més ha adquirit valuoses competències de cara al món professional. Més enllà d'Itàlia, el professorat de català de diversos països ha treballat a les seves aules una de les cançons més cèlebres de *Mar i cel*, l'"Himne dels pirates", i l'ha traduït a les llengües dels respectius llocs, en un excel·lent exercici que combina l'aprenentatge de la llengua amb la sensibilitat pel context cultural i pels matisos del significat d'un text líric. I finalment, hem proposat a l'estudiantat de tota la Xarxa Llull —que consta de 130 universitats a 30 països— la participació en un concurs d'escriptura dramàtica per tal de crear escenes alternatives, i en alguns casos ben imaginatives, que situessin els protagonistes de Mar i cel en situacions diferents o indrets insospitats.

En aquest llibret trobareu les traduccions de l'"Himne dels pirates" i les escenes finalistes del concurs de textos dramàtics.

Esperem que en gaudiu força!

PRESENTACIÓ DEL MUSICAL *MAR I CEL*

XAVIER BRU DE SALA

Maig 2025

1. ÀNGEL GUIMERÀ

Va néixer a Tenerife el 1894, fill de pare català i mare canària. De ben petit els pares es van traslladar a Catalunya, on es va integrar fins al punt de ser un dels principals líders de la Renaixença, el moviment que al segle XIX va comportar la recuperació de les lletres, la llengua i la personalitat política de Catalunya. Va morir com a personatge molt estimat el 1924. Cent anys després, Dagoll Dagom s'afegeix als actes del centenari amb la quarta reposició del seu musical de més èxit.

Guimerà va conèixer de ben jove l'èxit com a poeta i tot seguit com a dramaturg, amb un ampli ressò internacional. Traduït a molts dels principals idiomes i representat en innombrables teatres, alguns dels seus drames van ser adaptats a Hollywood en unes quantes ocasions. Cal destacar de manera especial *Maria Rosa,* una de les seves obres més reconegudes, dirigida per Cecil B de Mille el 1916.

El més destacable de la seva producció teatral són els personatges, de manera especial les heroïnes, i a *Mar i cel* hi trobem la més singular i apassionada. Els personatges i els arguments, vet aquí les dues claus del seu fulgurant ressò internacional. Aquestes dues capacitats, la de idear personatges amb gran poder d'atracció i la de fer-los transformar-se en situacions extremes ben travades per un desenvolupament argumental original, no són gens abundants, ni tan sols entre els escriptors. D'aquí que els pocs que les posseeixen parteixin amb un notable avantatge sobre els altres. Àngel Guimerà tenia aquest doble do en grau excels.

Si els arguments denuncien les confrontacions bèl·liques i les injustícies socials, els personatges principals de Guimerà tenen en comú que parteixen d'una situació anodina i resignada i es van descobrint com a rebels contra un destí que els commina a acceptar la iniquitat i tancar els ulls davant l'arteria i la traïció. En efecte, Blanca i Saïd, els enamorats contra tot i contra tothom de *Mar i cel*, però també Manelic, de *Terra baixa*, Maria Rosa, Àgata, la protagonista de *La filla del Mar*, acaben tots morint o matant de forma tan conscient i conseqüent com arravatada.

Destaquem, abans de focalitzar l'atenció en *Mar i cel*, que una de les més notables aportacions de Guimerà al teatre i, avançant-se al seu temps i al feminisme, són les seves tres grans heroïnes: Maria Rosa, Àgata i Blanca. La tradició teatral occidental compta amb un repertori innombrable de dones perverses, amb Lady Macbeth al capdavant, i encara més de dones víctimes com Ifigènia. En canvi, no abunden les que s'enfronten a les nefastes conseqüències del poder seguint l'exemple d'Antígona. Elles tres, les de Guimerà, sí que ho fan, i de manera exemplar. Els crims de les dues primeres, motivats per la traïció i l'engany, compten amb l'aprovació entusiasta de l'autor i el favor del públic, convençut que els malànimes i canalles es mereixien ser foragitats d'aquest món.

És més que probable que les heroïnes de Guimerà tinguin a veure amb la seva homosexualitat, impossible de declarar a l'època, però prou coneguda perquè el jove iconoclasta Salvador Dalí el titllés de "pederasta pelut'. L'exabrupte no va afectar gens la seva popularitat. Guimerà era venerat pels catalans d'una forma tan unànime, agraïda i emotiva que ara costa de comprendre. En el forn ardent on es couen els personatges i els arguments de Guimerà s'hi entreveu i rellueix una fonda rebel·lió contra el masclisme que s'encarna en aquestes heroïnes.

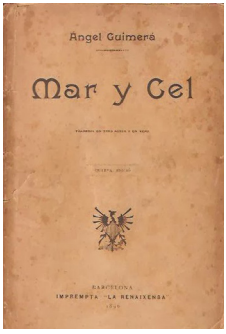

2. *MAR I CEL*

Com passa amb tantes obres que han guanyat la dura batalla de la posteritat, *Mar i cel* va tenir un començament difícil. Escrita uns anys abans de ser estrenada, va topar contra el desinterès dels empresaris teatrals. A sobre, quan per fi va pujar als escenaris, el febrer de 1888, i davant la poca assistència de públic els dies posteriors a l'exitosa estrena, va anar de poc que no fos retirada. No va ser així, i ben aviat es va convertir en un gran èxit a escala internacional.

Guimerà no és Shakespeare ni de lluny, és clar, però per fer-nos una idea de la gosadia del plantejament de *Mar i cel*, ens fixarem en *Romeu i Julieta*. Sabem des de la Ilíada que l'amor i la mort van de bracet, però ni Blanca ni Saïd, el capità pirata que l'ha capturat amb la seva família, en tenen cap sospita. Encara més, els dos amants de Shakespeare només han de burlar l'oposició de les dues famílies enemistades i si es donen la mort és a causa

d'un malentès. Blanca, en canvi, veu d'entrada en Saïd l'enemic més ferotge i despietat. El diable encarnat, per dir-ho així. Però l'univers se li capgira quan, a l'escena clau de l'expulsió dels moriscos del regne de València, el 1609, es compadeix d'aquell nen, tan innocent i feliç com ella mateixa quan jugava al jardí tancat de casa seva. Sí, Saïd és una víctima, i si s'ha tornat així és a conseqüència de la brutalitat dels seus, dels cristians, del seu pare, dels que fins ara havia tingut per bons i ara sap culpables d'accions d'una atrocitat intolerable. Al final de l'escena clau de l'expulsió, no s'ha pogut contenir i plora commocionada. Plora per l'enemic, plora per aquell nen, per aquella nena que era ella mateixa, plora amb tota l'ànima per un món perdut que no es resigna a abandonar. A la cançó on s'interroga pels motius del plor descobrirà que els autèntics enemics són la guerra i la violència, vinguin d'on vinguin. Però en el fons ja ha après que dins d'aquest terrible Saïd n'hi ha un altre, un noiet bo, com ella mateixa i al contrari d'ella, embolicada sempre en cotó, una víctima innocent de la barbàrie que es té per civilitzada. Aquesta llavor germina i creix a un ritme vertiginós El fil conductor emocional de l'obra no és l'enamorament sobtat i poc convenient dels amants de Verona sinó la transformació de Blanca, que provoca la de Saïd fins que les dues ànimes vibren en la mateixa corda del rebuig a la crueltat del món.

La mort per amor és l'única sortida, sí, però els protagonistes ho hauran de descobrir després d'intentar-ho tot. Es tracta d'unes morts que aixequen acta de denúncia del món i comporten la salvació d'un mateix. Quan es viu de veritat, a totes, sense renúncies, i això és el que es proposen fer Blanca i Saïd, ja no es tem la mort. Per això Saïd opta per canviar el rumb i salvar-la, sigui quin sigui el preu. En justa i amorosament apassionada correspondència, ella oferirà la vida per salvar-lo a ell. Un doble intent que només pot fracassar. En aquest entorn de llops acarnissats, ni ell la pot salvar, ni ella salvar-lo. Blanca, emportada en ales de l'amor, en un bellíssim i sublim rapte de desesperació, de rebuig i de protesta, abandonarà aquest món per unir-se a Saïd en la mort, ja que no han aconseguit fer-ho en vida.

3. EL MUSICAL *MAR I CEL*

Després de diversos muntatges, cada cop més exitosos i amb major incorporació de música, la companyia Dagoll Dagom, amb la qual ja havia col·laborat com a adaptador i traductor al català i al castellà d'*El Mikado* de Gilbert i Sullivan, va assumir el repte d'incorporar a Barcelona, i de fet a Espanya, el gènere de creació anglosaxona conegut com a musical de gran format, a la manera del West End londinenc i de Broadway. No hi havia cap precedent al sud d'Europa però no es tractava d'un salt en el buit. Barcelona comptava amb una tradició teatral i uns professionals de primer nivell. L'èxit d'*El Mikado*, estrenat el 1986, permetia finançar en bona part la producció. I el tema? Un amor que l'onada de la història rebolca i converteix en impossible. Molt bé, però i l'època, i l'argument, i els personatges? Vam iniciar un interminable treball de taula amb els tres components de la companyia, Joan

Lluís Bozzo, director, Anna Rosa Cisquella, productora, i Miquel Periel. Vam buscar sense resultat en moltes direccions fins que hi vam caure, a principis del 1987. Si ho tenim a tocar, adaptem *Mar i cel*!

Així va ser. Si l'essència del drama és la mateixa i els dos personatges principals idèntics als de Guimerà, les variacions són també importants. D'entrada, a l'obra original tot són homes menys la protagonista. Com que no n'hi havia prou amb la incorporació d'un cor de dones de la seva família, ni amb atorgar un paper clau a la mare de Saïd en l'escena de l'expulsió, va sorgir la figura d'Idriss, el grumet adolescent que encara no ha canviat la veu. El contrapunt de la seva presència és clau en l´èxit. Un altre canvi notable en la nova dramatúrgia que anava sorgint en el treball de taula entre tots quatre va ser el de Joanot: el cristià renegat i turmentat de Guimerà, passa a ser un cínic calculador i una traïdor sense escrúpols. També ens va semblar imprescindible una petita però significativa variació al final, ja que Blanca moria d'una forma ambigua, en interposar-se a la trajectòria del tret del seu pare dirigit a Saïd. Això també ha canviat. D'altra banda, calia afegir una escena d'introducció històrica així com un epíleg per no deixar l'espectador in albis de context o amb el mal gust de boca del tràgic final. En definitiva, que si l'obra en essència és la mateixa, una bona meitat de les escenes són del tot noves i la resta renovades.

Per donar una idea de la magnitud de l'adaptació, potser bastarà fixar-se en la conversió del títol de l'obra original en leitmotiv del musical. Al llarg del seu drama, Guimerà exposa una sola vegada la comparació dels protagonistes amb el mar i el cel, només una i com de passada. "Tot es envá: vos sou'l cel, jo l'aygua; mai s'ajuntan assí: mireu, s'ajuntan no més en l'horisó! Tot es envà!". En el llibret, aquesta única referència esdevé una constant, un fil conductor emocional i musical, que inspira i acompanya el comportament de Blanca i Saïd. Cal recordar, en compensació, que si els personatges han sofert variacions o transformacions en un grau o altre, Blanca i Saïd van sortir de dins meu tal com hi havia entrat, sense el més mínim retoc, de tan perfectes com els va arrodonir de la ploma de Guimerà.

Un cop perfilada cada una de les escenes amb tot detall i abans d'escriure el llibret amb les lletres de les cançons, calia trobar un compositor. La deessa fortuna ens va portar l'aleshores joveníssim Albert Guinovart, que es va imposar d'entrada i de forma contundent en les proves on van participar diversos mestres ja reconeguts.

També, no en últim sinó en primeríssim lloc, si l'espectacularitat escenogràfica és inherent al gènere del musical de gran format, la nostra ambició consistia a igualar i fins i tot superar les escenografies de referència. Així va sorgir el vaixell i els seus moviments, un prodigi d'enginyeria de dimensions extraordinàries que no cabria a moltíssims teatres grans del món, i a sobre dotat de moviments que el converteixen en un actor principal del muntatge.

Abans de passar a l'estrena potser pot fer gràcia una petit anècdota personal. Vam topar amb l'Albert Guinovart, el compositor, en una discussió clàssica del gènere, perquè ell volia musicar textos i jo em sentia perdut si no posava un text a una música preexistent. Solució: com que havia fet una immersió radical i reiterada a molts dels musicals de Nova York i a tots els de Londres, i proveït de la corresponent discografia, vaig escriure les cançons de *Mar i cel* sobre la música d'escenes de caràcter més o menys similar extretes de molt diverses obres, i vaig presentar les lletres als tres membres de la companyia i al compositor sense explicar aquest truc. Tot anava de primera fins que em va tocar l'himne dels pirates. Res, zero himnes a Broadway, zero al West End. Tampoc no era qüestió d'agafar per model els tristois *Segadors*. Així que vaig provar la solució dràstica. Posem lletra nova a un dels dos himnes més universals: la Marsellesa. De manera que l'himne dels pirates es pot cantar amb la música de la *Marsellesa* i per sorpresa meva i potser de tothom, també de la Internacional, que de pedra vaig quedar en descobrir que la *Marsellesa* es pot cantar amb la música de la Internacional i viceversa, o qui ho prefereixi totes dues amb la lletra de l'himne dels pirates de *Mar i cel*. Però tampoc vaig dir-ne res fins temps després que l'Albert Guinovart hagués enllestit la seva incomparable música, i encara avui hi ha qui no s'ho creu, senzillament perquè no ha fet la prova.

Així arribem al dia de l'estrena, cent anys després de la posada en escena de l'obra original. Si pocs dies abans l'atmosfera era de pessimisme ('on ens hem ficat? Potser tot plegat ens ve gran?') els assajos generals amb públic i les preestrenes van esborrar els dubtes. El *Mar i cel* que els estudiants de català de la universitat de Montreal han subtitulat de manera excel·lent al francès i els italians a la seva llengua gràcies al suport incansable i entusiasta de l'Institut Ramon Llull, i l'interès no sembla que s'acabi aquí, s'ha estrenat en quatre ocasions i compta només a Barcelona amb un total de més de mil cinc-centes funcions i prop d'un milió i mig d'espectadors. És sense dubte l'espectacle de referència a Catalunya. L'última reposició per ara és del 14 de setembre de 2024. La seva popularitat és tal que basta una dada per quedar astorat: l'aforament del teatre és de poc més de 1.200 espectadors i a finals d'agost ja s'havien venut 130.000 entrades. 130.000 abans de l'estrena! Deu ser tot un récord a escala internacional.

Acabem aquesta presentació apuntant la resposta a una pregunta que no ens pot passar per alt: si el primer *Mar i cel* va travessar fronteres i va ser traduït a uns quants idiomes, com s'explica que el musical no hagi tingut la mateixa fortuna? *Mar i cel* és un crit de Guimerà contra la intolerància que els responsables de l'adaptació compartim plenament. Hi va haver en els primers temps i, també amb posterioritat, negociacions amb alguns importants productors de Nova York, però van acabar sense donar fruit. L'atemptat contra les Torres Bessones del 2001 va enterrar les últimes esperances. Com diu el text de presentació de l'obra: "*Mar i cel* és un espectacle de lluita entre

dos mons, dues cultures irreconciliables, i és també una bella història d'amor que la intransigència torna tràgica; és una història d'incomprensió situada al segle XVII que per desgràcia compta amb innombrables paral·lelismes d'intolerància en el món on vivim." Esperem que es deixin de banda transposicions que no ens durien enlloc i es pugi gaudir de l'espectacle i de l'essència universal del drama.

4. CODA

Acabem. L'endemà de l'estrena oficial de *Mar i cel* al Victòria i davant la increïble xifra d'entrades anticipades venudes, que puja dia a dia com l'escuma i segons un dels pocs conciutadans nostres que sap de què va no s'ha vist mai ni al West End londinenc, m'he aturat a indagar sobre una possible causa afegida d'aquest fenomen tan extraordinari, que empeny l'obra a entrar per la porta gran al patrimoni cultural català.

I si resulta que connecta de manera especial amb la idiosincràsia dels catalans? I si entronca amb un tret comú de fonda arrel que va passar per alt a Vicens Vives, per descomptat que a Ferrater Mora, que no en caçava gaires, i a tants com han mirat de descriure'ns com a comunitat històrica? Vet aquí la hipòtesi resultant de la qüestió: al contrari de les nacions que s'han imposat, que tenen assumida la injustícia i les barbaritats comeses com a factor integrant del seu èxit, la catalana, és a dir els catalans, han desenvolupat una hipersensibilitat davant les massacres i els crims d'estat. En altres paraules, que si tants països s'han beneficiat de les atrocitats per ells executades, els catalans som o ens sentim víctimes de les injustícies comeses sobre nosaltres pels països principals del nostre entorn geogràfic. Entre nosaltres no només perviu sinó que en els últims anys s'ha anat accentuant un sentiment de derrota, acompanyat d'una revolta tan sols anímica, que porta els espectadors a identificar-se amb l'obra, i de fer-ho encara més que en temps més esperançats de no fa gaire.

Totes les obres bones tenen subtext, i no cal dir que les grans en tenen més d'un, tant en el sentit de profunditat com en el de multiplicitat interpretativa. Els catalans, de semblant manera als protagonistes de *Mar i cel*, ja en l'original de Guimerà i també en el musical, no considerem que el mal estigui en la pròpia voluntat alliberadora sinó en la injustícia d'unes forces superiors que, sense cap mirament i derrota rere derrota ens han convertit en víctimes. Esperem que més enllà del trist consol subconscient que pugui comportar, si és el cas, la visió o revisió de l'obra, ens doti de noves energies per recuperar el pols de les esperances, aquest cop amb més fonament de causa i tal vegada amb més encert.

ESCENES FINALISTES DEL CONCURS DE TEXTOS DRAMÀTICS

TEXT GUANYADOR

FUGIDA CAP A LA LLIBERTAT

SALVATORE CIRCOSTA

UNIVERSITÀ DEGLI STUDI DI SASSARI, ITÀLIA
Professora: Esther Martí

Interior del vaixell, nit. La bodega està feblement il·luminada per una llanterna tremolosa. Blanca i Saïd s'agafen de la mà, les seves cares tenses però decidides. A fora, el soroll de les passes i les veus s'acosta perillosament.

Blanca (*en veu baixa, tremolant*) Saïd... ens trobaran. No hi ha escapatòria!

Saïd (*decidit, mirant-la als ulls*) Sempre hi ha una escapatòria, Blanca. Però hem de moure'ns ara.

Un soroll sobtat. Blanca s'espanta. Se senten veus enfurismades provinents de la coberta superior.

Veu de pirata *fora d'escena* Busqueu-los pertot arreu! No poden ser gaire lluny!

Saïd agafa Blanca de la mà i la condueix cap a un petit passatge entre les bigues del vaixell.

Saïd Aquí! Confia en mi...

Blanca s'endinsa al passatge, Saïd la segueix amb dificultat. Arrosseguen-se en la foscor, les seves respiracions entretallades. De sobte, un soroll per sobre d'ells. Una ombra passa darrere la reixa. Blanca aguanta la respiració, els ulls ben oberts pel terror.

Blanca (*xiuxiuejant*) Ens han vist...?

Saïd li estreny la mà, negant amb el cap.

Saïd (*en veu baixa*) Continuem avançant.

Arriben a un escotilló. Saïd l'obre lentament, mirant a fora.

Exterior del vaixell. El port és a prop, la barca està llesta. El mar brilla sota la lluna, però el moll està ple d'homes armats.

Saïd (*per a ell mateix*) Maleït sigui...

Blanca mira el mar, la llibertat tan a prop i alhora tan lluny.

Blanca (*amb desesperada determinació*) Hem de fer-ho, Saïd!

Saïd l'agafa per les espatlles.

Saïd Ho aconseguirem, Blanca. Som més forts que tot això. Segueix-me.

Es mouen silenciosament entre les ombres. De sobte, un pirata es gira i els veu.

Pirata Allà! Atureu-los!

Un flaix d'acer. Saïd desenvaina l'espasa i colpeja el pirata, que cau amb un crit ofegat.

Blanca Corre, corre!

Corren cap a la barca, perseguits per crits i trets. Blanca ensopega, però Saïd la recull sense aturar-se. Arriben a la barca, Saïd desfà les cordes amb mans tremoloses.

Veu de soldats *fora d'escena* Atureu-los! No poden escapar!

Un tret de mosquet frega Blanca, que s'aferra a Saïd. Pugen a la barca i remen desesperadament, el moll es va allunyant. Els pirates llancen cordes per atrapar-los, però les onades les rebutgen.

El mar els envolta, i a poc a poc el soroll de les veus s'esvaeix.

Blanca (*amb llàgrimes als ulls, mirant el mar*) Som lliures...?

Saïd (*somrient, esgotat*) Sí, Blanca... som lliures.

Es miren intensament, el vent bufa entre els seus cabells. Blanca somriu, però els seus ulls amaguen la tristesa pel que han deixat enrere.

La barca s'allunya en la nit, cap a allò desconegut, mentre el vaixell queda enrere com una ombra amenaçadora.

Blanca (*xiuxiuejant*) Allà on ens porti el mar, mentre estiguem junts...

Saïd Mentre estiguem junts, Blanca.

S'agafen de les mans, mentre la lluna il·lumina feblement la barca. Blanca toca lleument l'aigua, observant el mar fosc. El vent li acarona els cabells i el so de les onades bressola els seus pensaments.

Blanca (*en veu baixa, mirant l'horitzó*) Oh, mar infinit... ets potser l'únic que no jutja? Jo i Saïd, dos cors perduts entre l'odi i la venjança... i, tanmateix, si només el món pogués veure'ns tal com som de veritat...

OBRIM ELS BRAÇOS

CLOÉ COUFFIGNAL

UNIVERSITÉ TOULOUSE - JEAN JAURÈS, FRANÇA
Professor: Roger Manau

Som al 2025, en un vaixell humanitari de l'associació catalana Open Arms, al mar mediterrani. Una pastera s'ha enfonsat. La Blanca i en Saïd són a l'interior d'un vaixell humanitari a la Mediterrània. És de nit i fa fred. La Blanca, amb un armilla d'Open Arms, entra amb una manta tèrmica i s'acosta a en Saïd, assegut a terra, congelat i tremolant.

Blanca (*xiuxiuejant*) Estàs dormint?

Saïd (*dubta*) No.

Blanca (*amb dolçor, li ofereix la manta*) Vine aquí, abriga't amb això. T'ajudarà a mantenir-te calent. Com et dius?

Saïd (en veu baixa) Em dic Saïd.

Blanca (*somriu lleument*) Jo sóc la Blanca. (*una pausa*) Has tingut un viatge dur...

Saïd (*veu trencada*) No tots han arribat.

Silenci. La Blanca abaixa la mirada, respectant el seu dol.

Blanca (*després d'uns segons, mirant-lo als ulls*) Ara estàs aquí. Estàs salvat. Som Opens Arms, et vam trobar aquest vespre.

Saïd (*la mira amb ulls llagrimós*) Quants...?

Blanca (*se mossega els seus llavis*) Ereu trenta-i-dos a bord. Dotze no van sobreviure.

Silenci. Hi ha un vent fresc, la Blanca escolta els plors de en Saïd.

Saïd Heu trobat la meva germana? Era amb mi...

Blanca No tinc informació, quan arribarem a Valencia tindrem les llistes.

Saïd (*amb un somriure trist*) I després què? Espanya no ens vol.

Blanca (*li agafa la mà*) No estàs sol Saïd. T'ajudarem. No deixam ningú a Opens Arms.

L'alba despunta tímidament. A través d'un ull de bou, es veuen les llums d'un port espanyol. A l'interior del vaixell humanitari, l'aire és dens, carregat d'incertesa. La Blanca camina ràpidament entre els rescatats, buscant en Saïd.

Blanca (*amb la respiració entretallada*) Saïd! On ets? Hem arribat!

Saïd (*s'incorpora amb dificultat, la veu feble*) Ens deixen baixar?

Blanca (*baixant la veu*) No... La duana bloqueja l'entrada.

Silenci. Un silenci pesant.

SAÏD (*amb un somriure trist*) T'ho vaig dir... Espanya no ens vol.

Blanca (*estreny els punys amb la veu ferma*) No. Lluitarem. Contra ells. Els que dibuixen fronteras al mar i a la terra.

Des de l'exterior se entens molt soroll i crits.

SAÏD (*espantat*) Què passa? Blanca ? Què fem? I la meva germana?

Blanca (*mirant-lo amb intensitat*) Vaig parlar amb el capitá de la duana. Espera'm.

Surt el capità i la Blanca, que corre cap a la coberta.

Blanca Capità!

Capità (*es gira, la seva expressió és adusta*) Què?

Blanca Ens deixeu baixar. Hi ha persones ferides i espantades. Hi ha nens! No poden quedar-se aquí!

Capità Els ordres són clars. No els puc deixar desembarcar.

Blanca (*estreny les dents, no pot contenir la seva fúria*) No marxarem. Trucaré a l'Òscar. Això no pot ser!

CAPITÀ (*concedint, gairebé en un murmuri*) Blanca... hi ha una porta darrere del moll. Feu-los baixar per allà. Ningú us veurà.

La Blanca es gira i surt corrent cap a l'interior del vaixell. Apareix en Saïd.

Blanca (*buscant en Saïd, xiuxiuejant*) Saïd, vine. Sortireu per darrere del moll. Crira als altres i ens trobem al soterrani.

Saïd D'acord! Hassèn! Ferran! Alexis! Vingueu aquí, sortirem d'aquí gràcies a Déu!

Surten els militars corrent amb armes i se senten crits des de l'interior del soterrani. Apareix el general en cap.

Militars General! Els migrants volen escapar-se!

General (*amb veu ferma*) Busqueu-los, es quedaran al vaixell, vius o morts.

Mentrestant, els militars entren al vaixell i en Saïd i els altres refugiats van al soterrani. Intenten sortir, però la porta està bloquejada...

MART I ESTEL

LISA SCHOONE

EBERHARD KARLS UNIVERSITÄT TÜBINGEN, ALEMANYA
Professora: Núria Bosch

Carles (*en veu baixa*) Blanca, tranquil·litza't, si us plau! Ara no és el moment de pensar en el passat. Hem de mantenir la calma per a arribar al Mart, hem de pensar en el present i no perdre l'esperança d'un futur millor.

Blanca Ho sé, ho sé. (*girant-se cap a la finestra*) Però no puc deixar de pensar en totes les persones que hem deixat enrere. Ja no es podrà viure a la Terra i molt aviat tothom morirà. Crec que hauríem pogut endur-nos més gent amb la nostra nau espacial, pare.

Carles (*decidit*) Ja és prou difícil per a nosaltres, filla meva. Hem de vigilar amb les racions d'oxigen i d'aliments. Hauria estat un risc massa gran portar més persones. A més els que paguen el viatge som nosaltres. Si no tens els diners per escapar, hauries d'haver treballat més. Hi ha un motiu ben legítim pel qual la nostra família, que és molt treballadora, és aquí i totes aquelles persones no.

Blanca (*amb els ulls mirant cap al sòl*) Suposo que tens raó, que estàs actuant bé. Sempre he confiat en tu.

Carles Tot el que vull és que tant tu com la teva mare estigueu bé. (*agafant-la per l'espatlla*) Sempre he lluitat per a una vida millor per a vosaltres i sempre ho faré. I si et soc sincer: m'esperava més gratitud de part teva.

Blanca Tens raó, crec que he sigut injusta amb tu.

Carles No t'hi amoïnis. Però no oblidis mai tot el que hem fet per a tu. (*amb veu més animada*) I ara ves a buscar la teva mare, segur que necessita ajuda amb el sopar.

Blanca se'n va al rebost de la nau i quan es queda sola romp a plorar asseguda al sòl. De sobte sent un soroll metàl·lic des del fons del rebost.

Blanca (*espantada, cridant*) Qui hi ha? Hola?

S'aixeca i s'apropa a la part fosca del rebost. Veu un paquet de farina que ha caigut. Quan s'inclina per agafar-la, veu els ulls espantats de Saïd. Crida, però abans que pugui fugir, Saïd l'agafa i li posa un ganivet al coll.

Saïd (*xiuxiuejant*) No cridis i no et faré mal.

Blanca (*intentant allunyar el braç d'en Saïd del seu coll*) Qui ets? Qué fas aquí?

Saïd Em dic Saïd. He dut el meu germà petit i la meva mare a la vostra nau per escapar de la Terra. I ara anirem junts cap al teu pare per demanar-li menjar i un lloc on dormir. Tu seràs la nostra garantia perquè no ens faci mal. Seràs la nostra ostatge fins que arribem sans i estalvis. Si col·labores, no et passarà res. I ara ensenya'm on és el teu pare.

Blanca (*amb veu trencada*) D'accord, ja t'ensenyaré on és, però baixa el ganivet, si us plau, no puc respirar.

Dubtant Saïd deixa anar una mica la pressió sobre el coll de Blanca. Blanca aprofita el moment per treure's la pinça dels cabells, que amarga un ganivet, i la clava a la mà d'en Saïd. Ell deixa anar el seu ganivet, que la Blanca agafa ràpidament.

Saïd (*amb les mans aixecades i somrient amb aire de suficiència*) Veig que venies preparada. Sempre és el mateix. Persones com nosaltres lluitem només per a sobreviure, però ells que tenen el poder són les persones riques. Teniu massa avantatges en comparació amb nosaltres. (*amb veu cada vegada més alta*) Hem de veure com destruïu la Terra i no hi podem fer res. Fins i tot quan ja no podem més, quan som en una nau espacial cap al Mart, no ens hi deixeu ni ser. Només penseu en vosaltres mateixos. I si no tens diners, no signifiques res. (*apropiant-se cap a ella*) Què faràs ara? Em vols matar? Voleu matar a la meva família també? Doncs endavant. Podem dir que ho hem intentat tot. Volia creure en la humanitat, però resulta que quan et fas ric, ja no sents compassió cap a les altres persones. He lluitat, no m'he deixat perdre l'esperança, però heu guanyat.

Blanca Però que dius? La teva família tenia les mateixes oportunitats que la meva. No és culpa nostra que no les hàgiu aprofitat. El meu pare ha treballat molt per guanyar els seus diners. Sembla que vosaltres no...

Saïd (*interrompent-la, enfadat*) Però tu t'escoltes a tu mateixa? De veritat creus que nosaltres no hem fet l'esforç cada dia per salvar les nostres vides? Creus que hi ha persones que es mereixen sobreviure i altres que no? Creus que totes les persones que heu deixat enrere en la terra mereixen morir? Per no haver treballat més? Per no tenir els mateixos diners que el teu pare? No pots ser tan ingènua!

Blanca (*amb veu baixa*) I tant que no. Ja ho havia pensat. He fugit aquí a la soledat, perquè he discutit amb el meu pare per totes les persones que no han tingut l'oportunitat de pujar en una nau espacial. Em sembla molt injust, però quan estic parlant amb ell tots els meus arguments semblen ser nuls.

Saïd Mira't. M'estàs parlant de esforçar-se més i ni tan sols pots fer valer la teva pròpia opinió al teu pare.

Blanca Vigila, no et tornis tu ara injust amb mi. (*decidida, mirant-lo als ulls*) Us ajudaré.

Saïd (*dubtant, però apropiant-se a ella*) Com? Què vols fer?

Blanca Ho he de rumiar, però us proporcionaré menjar. No diré res al meu pare. Ja trobarem una solució. Tenim molt de temps en aquesta nau per pensar com seguir després.

HIMNE DELS PIRATES

CATALÀ

HIMNE DELS PIRATES

Lletra: Xavier Bru de Sala
Música: Albert Guinovart
Versió 2024

El mar és com un desert d'aigua,
no té camins ni té senyals;
el mar és un desert d'onades,
una lluita sorda i constant.
És el mar la nostra terra ferma
on vivim arrelats en el vent.
És el mar la nostra terra ferma
on vivim arrelats en el vent.

Les veles s'inflaran,
el vent ens portarà
com un cavall desbocat per les ones. (bis)

El sol és el senyor del dia,
la lluna és reina de la nit;
sovint s'adorm entre les veles
i al matí no es vol despertar.
Aleshores ens fa de bandera
i el sol vol fer-se enrere i fugir.
Aleshores ens fa de bandera
i el sol vol fer-se enrere i fugir.

Les veles s'inflaran,
el vent ens portarà... (bis)

El mar serà tot per nosaltres,
ja som senyors i reis del mar;
voldran fugir tots de la lluna
que flameja al nostre estendard;
però per ells no hi haurà cap clemència,
perquè Al·là ens ha volgut triomfants.
Però per ells no hi haurà cap clemència,
perquè Al·là ens ha volgut triomfants.

Les veles s'inflaran
el vent ens portarà... (bis)

I arribarà el dia de glòria,
quan ja no quedin cristians,
que cantarem la gran victòria
dels fidels valents musulmans
i aquest mar estimat serà nostre,
serà el mar protegit per Al·là.

Les veles s'inflaran
el vent ens portarà... (bis)

ITALIÀ

INNO DEI PIRATI

Università degli Studi de Roma "La Sapienza"
Estudiants: Cecilia Massaro, Agnese Cercato
Professores: Isabel Turull i Emanuela Forgetta

Il mare è un deserto d'acqua,
non ha sentieri né segnal;
Il mare è un deserto d'onde,
una lotta sorda e total.
È il mar la nostra terra ferma
qui ancorati nel vento viviam.
È il mar la nostra terra ferma
qui ancorati nel vento viviam.

Le vele si alzeran',
il mar ci spingerà
come un cavallo al galoppo
sulle onde. (bis)

Il sole è il signor del giorno,
la luna - dell'oscurità;
ma dorme nelle nostre vele
e al mattin' non si vuole svegliar';
poi diventa la nostra bandiera
e il sole fa cedere e fuggir.
poi diventa la nostra bandiera
e il sole fa cedere e fuggir.

Le vele si alzeran',
il mar ci spingerà... (bis)

Il mare sarà tutto nostro,
siamo signori e re del mar;
sotto il vessillo della luna
che sempre ci fa trionfar';
ma per loro nessuna clemenza,
questa è la vittoria di Allah.
Ma per loro nessuna clemenza,
questa è la vittoria di Allah.

Le vele si alzeran',
il mar ci spingerà... (bis)

E arriverà il giorno di gloria,
non ci saranno più cristian',
e canteremo la vittoria
dei fedeli fratelli musulman'.
Questo mare allora sarà nostro,
sarà il mare protetto da Allah.

Le vele si alzeran',
il mar ci spingerà... (bis)

VOLEU SABER COM SONA?
Reproduïu el vídeo de l'Himne dels Pirates en italià interpretat per Dagoll Dagom.

ALEMANY

HYMNE DER PIRATEN

Eberhard Karls Universität Tübingen, Alemanya
Estudiants: Isabel Clever, Vivien Conte,
Corinna Jankowski i Lisa Schoone
Professora: Núria Bosch

Die See scheint eine Wasserwüste,
entbehrt Wegweiser und Pfad;
Die See gleicht einer Wellenwüste,
ein stummer, unendlicher Kampf,
Die See ist unser Heimatboden,
wir leben verbrüdert mit dem Wind.
Die See ist unser Heimatboden,
wir leben verbrüdert mit dem Wind.

Die Segel blähn sich auf,
der Wind trägt uns hinaus
gleich einem wilden Pferd auf den Wellen. (bis)

Die Sonne ist der Herr des Tages,
der Mond die Königin der Nacht;
die Königin ruht in den Segeln
und am Morgen schläft sie völlig ein;
so wird sie zu unserer Flagge
und die Sonne will umkehrn und fliehn.
so wird sie zu unserer Flagge
und die Sonne will umkehrn und fliehn.

Die Segel blähn sich auf,
der Wind trägt uns hinaus... (bis)

Das Meer wird bald zu uns gehören,
wir sind die Herrscher über das Meer;
der Mond entzündet unsere Fahne,
und alle werden vor uns fliehn;
doch für sie wird es kein Erbarmen geben,
denn Allah hat uns siegreich gemacht.
doch für sie wird es kein Erbarmen geben,
denn Allah hat uns siegreich gemacht.

Die Segel blähn sich auf,
der Wind trägt uns hinaus... (bis)

Und dann kommt der Tag der Ehre,
an dem es keine Christen gibt,
wir werden vom großen Sieg singen
dieser treuen, tapferen Muslime.
Und das geliebte Meer wird uns gehören,
es wird Allahs beschütztes Meer sein.

Die Segel blähn sich auf,
der Wind trägt uns hinaus... (bis)

ALEMANY

HYMNE DER PIRATEN

Universität Zürich, Suïssa
Estudiants: Stefanie Appert, Ronja Budavary, Niklas Kempter, Jana Kürzi, Lorena Rosado i Anna Ulber
Professora: Núria de Rocafiguera Montanyà

Das Meer, wie eine Wasserwüste,
ohne Wege, ohne Zeichen;
das Meer eine Wüste aus Wellen,
ein taubes und ständiges Ringen;
das Meer ist nun unser fester Boden,
auf dem wir leben, verwurzelt im Wind.
das Meer ist nun unser fester Boden,
auf dem wir leben, verwurzelt im Wind.

Die Segel entfalten sich,
der Wind wird uns tragen
wie ein entlaufenes Pferd durch die Wellen. (bis)

Die Sonne die Herrin des Tages,
und der Mond ist der König der Nacht,
der König schläft in unseren Segeln,
morgens kann er sich nicht verstecken,
und dann wird er unsere Fahne sein,
und die Sonne will sich zurückziehen.
und dann wird er unsere Fahne sein,
und die Sonne will sich zurückziehen.

Die Segel entfalten sich,
der Wind wird uns tragen... (bis)

Das ganze Meer wird uns gehört,
wir sind schon Herr und König der See;
alle werden entfliehen dem Mond,
der hell auf unserer Fahne leuchtet;
aber für sie gibt es keine Gnade,
denn Allah will uns siegreich sehen.
aber für sie gibt es keine Gnade,
denn Allah will uns siegreich sehen.

Die Segel entfalten sich,
der Wind wird uns tragen... (bis)

Doch der Tag des Ruhmes wird kommen,
und wenn es keine Christen mehr gibt,
feiern wir unseren grossen Sieg,
der treuen, tapferen Söhne Allahs,
dieses geliebte Meer wird unser sein,
das Meer der muslimischen Brüder.

Die Segel entfalten sich,
der Wind wird uns tragen... (bis)

ANGLÈS

PIRATES HYMN

University of Massachusetts Amherst, Estats Units d'Amèrica
Estudiants: Olivia Cyr, Damon Rocchi, Ridhi Sampath, Adelyn Hoyt, Laura Martín i Kira Eubanks
Professora: Lídia Marquès

The sea is like a desert of water,
it doesn't have paths or signs;
The sea is a desert of great billows,
a deaf and constant fight;
is the sea our beloved mainland?
where we live rooted in the wind
is the sea our beloved mainland?
where we live rooted in the wind

The sails fill with air,
And the wind will carry us,
Like a runaway horse over all our waves. (bis)

The sun is the lord of day,
The moon is the queen of night,
but the queen sleeps in our sales,
and in the morning she can't be hidden,
so then she acts as our flag,
and the sun wants to turn back and flee.
so then she acts as our flag,
and the sun wants to turn back and flee.

The sails fill with air,
And the wind will carry us... (bis)

The sea will be completely for us,
We are now the kings of the sea.
We all want to escape the bright moon;
That flares our banner,
But for them there will be no mercy,
As they did not want us to triumph.
But for them there will be no mercy,
As they did not want us to triumph.

The sails fill with air,
And the wind will carry us... (bis)

And the glory day will come,
when there are no Christians left,
Then we will sing about the great victory
of the faithful, brave children of Allah.
And this beloved sea will be ours,
it will be the sea of the Muslim brothers.

The sails fill with air,
And the wind will carry us... (bis)

CASTELLÀ

HIMNO DE LOS PIRATAS

Universidad de Alcalá, Espanya
Estudiants: Maëlle Joly, Violeta Guerrero Artigas, Inés Tamargo López i Víctor Martín de Agustín
Professora Anna Cristobal Lecina

La mar es un desierto de agua,
no tiene caminos ni guías;
la mar es un desierto de olas,
una lucha sorda y constante;
la mar es nuestra tierra firme
donde vivimos anclados al viento.
la mar es nuestra tierra firme
donde vivimos anclados al viento.

Las velas se inflarán,
el viento nos llevará
como un caballo desbocado por las olas. (bis)

El sol es el señor del día,
la luna reina en la noche;
pero nos duerme en las velas
y al amanecer no se puede esconder;
entonces nos hace de bandera
y el sol quiere echarse atrás y huir.
entonces nos hace de bandera
y el sol quiere echarse atrás y huir.

Las velas se inflarán,
el viento nos llevará... (bis)

La mar será para nosotros,
somos señores, reyes de la mar;
todos querrán huir de la luna
que flamea en nuestro estandarte;
pero para ellos no habrá piedad,
Alá nos quiere triunfantes.
pero para ellos no habrá piedad,
Alá nos quiere triunfantes.

Las velas se inflarán,
el viento nos llevará... (bis)

Y llegará el día de gloria,
cuando ya no queden cristianos,
y cantaremos la gran victoria
de los fieles bravos de Alá.
Y esta mar querida será nuestra,
la de los hermanos musulmanes.

Las velas se inflarán,
el viento nos llevará... (bis)

CASTELLÀ

HIMNO DE LOS PIRATAS

Universitat de Guadalajara, Mèxic
Estudiant: Zaira Cortés
Professor: Jesús Guerrero

El mar es un desierto de agua,
sin camino y sin señal;
El mar, un desierto de oleadas,
lucha sorda y sin cesar;
es el mar nuestra tierra firme
enraizados en el viento.
es el mar nuestra tierra firme
enraizados en el viento.

Les velas se inflarán,
el viento nos llevará
cual caballo desbocado por las olas.
(bis)

El sol es el señor del día,
la luna, reina del anochecer;
pero ella nos duerme en las velas
y amaneciendo no se puede
esconder;
entonces nos sirve de bandera
y el sol se echa atrás para huir.
entonces nos sirve de bandera
y el sol se echa atrás para huir.

Les velas se inflarán,
el viento nos llevará... (bis)

El mar será nuestro nuestro,
ya somos sus amos y reyes;
todos huirán de la luna
que en este estandarte crece;
pero para ellos no habrá piedad,
porque Alá nos ha hecho ganar.
pero para ellos no habrá piedad,
porque Alá nos ha hecho ganar.

Les velas se inflarán,
el viento nos llevará... (bis)

Ya llegará el día de la gloria,
cuando no queden más cristianos,
cantada la gran victoria
de los hijos de Alá, fieles y bravos.
Y este amado mar será nuestro,
mar de los musulmanes hermanos.

Les velas se inflarán,
el viento nos llevará... (bis)

FINÈS

MERIROSVOJEN HYMNI

Helsingin Yliopisto, Finlàndia
Estudiants: Helmi Camus, Olli-Pekka Lindgren
i Kirsan Trofimov
Professora: Aina Bonet amb la col·laboració
de Fanni Lehto

Meri on veden autiomaa
vailla polkuja, vailla viittoja
Meri on aaltojen aavikko
jatkuva, äänetön taisto
Meri on maankamaramme,
jossa elämme tuulen ankkureina
Meri on maankamaramme,
jossa elämme tuulen ankkureina

Purjeet kohoavat
tuuli meitä vie
kuin aalloista vauhko hevonen (bis)

Aurinko on päivän herra;
kuu yön kuningatar,
joka tuudittaa meidät purjeisiin
eikä aamulla voi piiloutua
Siis, se olkoon lippumme
kun aurinko peräántyy ja pakenee
Siis, se olkoon lippumme
kun aurinko peräántyy ja pakenee

Purjeet kohoavat
tuuli meitä vie... (bis)

Meri olkoon vain meidän
olemmehan merten herroja
paetkoon kaikki kuuta,
joka lipussamme loimuaa
Mutta armoa ei heille suoda
sillä voittomme on Allahin tahto
Mutta armoa ei heille suoda
sillä voittomme on Allahin tahto

Purjeet kohoavat
tuuli meitä vie... (bis)

Tulkoon voiton päivä
kun kristityt on kukistettu
Raikukoon voitonlaulu
uskollisten Allahin lapsien
Ja niin on rakas meri meidän
olkoon se meri muslimiveljien

Purjeet kohoavat
tuuli meitä vie... (bis)

FRANCÈS

HYMNE DES PIRATES

Universität Zürich, Suïssa
Estudiants: Julie Eulàlia Cantin, Pierce Moen i Julia Spuhler
Professora: Núria de Rocafiguera Montanyà

La mer est comme un désert d'eau,
Il n'y a ni routes et ni signaux ;
La mer est un désert de grand' vagues,
Une lutte sourde et obstinée ;
C'est la mer notre terr' ferme à nous
Où nous vivons ancrés dans le vent.
C'est la mer notre terr' ferme à nous
Où nous vivons ancrés dans le vent.

Les voiles se gonfleront,
Le vent nous portera
Comme un cheval entrainé par les vagues. (bis)

Le soleil est maître du jour,
La lune est reine de la nuit ;
Mais la reine nous endort dans ces voiles
Et au matin elle ne peut se cacher ;
Alors elle devient notre drapeau
Et le soleil aimerait la fuir.
Alors elle devient notre drapeau
Et le soleil aimerait la fuir.

Les voiles se gonfleront,
Le vent nous portera... (bis)

Toute la mer nous appartiendra
Ici nous sommes seigneurs et rois
Tout le monde voudra fuir la nuit
Qui enflamm(e)ra notre étendard
Mais pour eux pas de pitié
Parce qu'Allah nous veut triomphants
Mais pour eux pas de pitié
Parce qu'Allah nous veut triomphants

Les voiles se gonfleront,
Le vent nous portera... (bis)

Arrivera le jour de gloire,
Quand il n'(y)aura plus de chrétiens
Que nous chant(e)rons la grande victoire
Des courageux fidèles d'Allah
Cette mer aimée sera la nôtre
Ce sera la mer des musulmans.

Les voiles se gonfleront,
Le vent nous portera... (bis)

GALLEC

HIMNO DOS PIRATAS

Universidade de Santiago de Compostela
Estudiants: David Alján Lusquiños, Xosé Manuel Calvo Suárez, Carlos García Vieito, Antonio Gómez Vázquez, Iria González Pillado, María Mallo Sánchez, Marta Mosquera Taboada, Cristian Rodríguez Pais i Víctor Sánchez López
Professora: Rosa Ollé

O mar é coma un deserto de auga,
non ten camiños nin sinais.
O mar é un deserto de ondas,
unha loita xorda e constante.
É o mar a nosa terra firme
onde vivimos arraigados no vento.
É o mar a nosa terra firme
onde vivimos arraigados no vento.

As velas inflaranse,
o vento levaranos
como un cabalo desbocado polas ondas. (bis)

O sol é o dono do día,
a lúa é a raíña da noite;
mais a raíña dúrmenos nas velas
e á mañá non se pode agochar;
entón fainos de bandeira
e o sol quere botarse atrás e fuxir.
entón fainos de bandeira
e o sol quere botarse atrás e fuxir.

As velas inflaranse,
o vento levaranos... (bis)

O mar será todo para nós,
xa somos donos e reis do mar.
Todos quererán fuxir da lúa
que flamexa no noso estandarte.
Mais para eles non haberá piedade
Porque Alá quíxonos vencedores.
Mais para eles non haberá piedade
Porque Alá quíxonos vencedores.

As velas inflaranse,
o vento levaranos... (bis)

E chegará o día da gloria
cando xa non queden cristiáns,
que cantaremos a gran vitoria
dos fieis valentes fillos de Alá.
E este mar querido será noso,
será o mar dos irmáns musulmáns.

As velas inflaranse,
o vento levaranos... (bis)

HONGARÈS

A KALÓZOK HIMNUSZA

Eötvös Loránd Tudományegyetem, Hongria
Estudiants: Petra Abraham i Pablo Bihari
Professora: Noelia Silvestre
Supervisió: Kálmán Faluba

A tenger olyan, mint egy vízi sivatag,
nincsenek útjai, se táblái;
a tenger a hullámok sivataga,
egy állandó néma küzdelem,
a tenger a mi földünk,
ahol a szélben gyökerezve élünk.
a tenger a mi földünk,
ahol a szélben gyökerezve élünk.

Vitorlák feszülnek,
a szél repít minket,
mint egy zabolátlan paripa a
hullámokon.(bis)

A Nap a napjaink ura,
a Hold az éj királynője.
De a királynő vitorláink közt tér
nyugovóra,
és hajnalban már nem tud elrejtőzni.
Így ő lesz a mi zászlónk,
és a nap meghátrál, elmenekül
előle.
Így ő lesz a mi zászlónk,
és a nap meghátrál, elmenekül
előle.

Vitorlák feszülnek,
a szél repít minket... (bis)

A tenger mind a miénk lesz,
hisz már urai és királyai vagyunk,
mindenki el akar majd menekülni a
Hold elől,
amely a zászlónkon lobog;
de nekik nem lesz kegyelem,
mert Allah győzelemre szánt minket.
de nekik nem lesz kegyelem,
mert Allah győzelemre szánt minket.

Vitorlák feszülnek,
a szél repít minket... (bis)

És eljön majd a dicsőség napja,
amikor már nem marad keresztény,
akkor elénekeljük nagy győzelmünket,
Allah hűséges bátor fiainak diadalát.
És ez a szeretett tenger a miénk lesz,
a muszlim testvérek tengere.

Vitorlák feszülnek,
a szél repít minket... (bis)

ROMANÈS

IMNUL PIRAȚILOR

Universitatea din Bucuresti, Romania
Estudiants: Andrei-Cătălin Stamate, Ioana Bulgaru, Valentina Denisa Gheorghe
Professores: Mioara Angheluță i Neus Langa Chordà

Marea, ca un deșert de apă,
nu are borne, nici poteci;
Marea e un deșert de valuri,
o luptă surdă, ne-ncetată;
Marea este uscatul nostru,
trăim cu rădăcini în vânt.
Marea este uscatul nostru,
trăim cu rădăcini în vânt.

Pânzele se vor umfla,
vântul le va purta
ca un cal neîmblânzit prin valuri.
(bis)

Soarele e domnul zilei,
iar luna e regina nopții;
regina doarme sus pe pânze
iar ziua nu se poate ascunde;
astfel chiar ea ne va fi steag
și soarele se dă-napoi și fuge.
astfel chiar ea ne va fi steag
și soarele se dă-napoi și fuge.

Pânzele se vor umfla,
vântul le va purta... (bis)

Pentru noi marea fi-va totul,
căci suntem domni și regi ai ei;
cu toții vor fugi de lună
ce flutură sus pe catarg;
dar pentru ei nu avem milă,
că-nvingători ne-a vrut Allah.
dar pentru ei nu avem milă,
că-nvingători ne-a vrut Allah.

Pânzele se vor umfla,
vântul le va purta... (bis)

Și va sosi ziua măreață,
când creștini nu vor mai fi,
vom cânta mândri-n dimineață
biruința credincioșilor fii.
Și marea iubită ne va fi,
marea fraților musulmani de-a pururi
va dăinui.

Pânzele se vor umfla,
vântul le va purta... (bis)

HIMNA DALS PIRATS

Universität Zürich, Suïssa
Estudiant: Mara-Sarina Eberhard
Professora: Núria de Rocafiguera Montanyà

La mar è sco in desert d'aua
I n'ha betg chamin ni senda
La mar è in desert dad undas
In cumbat suord e constant
La mar è nossa terra ferma
Nua che nus vivin el vent
La mar è nossa terra ferma
Nua che nus vivin el vent

Las velas sa scuflan
Il vent ans porta
Sco in cavall curond tras las undas
(bis)

Il sulegl è il signur dil di
La glina la regina la notg
mo ella fa durmir las velas
e la damaun po'i betg zupar
lu funcziun sco la bandiera
ed il sulegl vull vulvend fugir
lu funcziun sco la bandiera
ed il sulegl vull vulvend fugir

Las velas sa scuflan
Il vent ans porta... (bis)

La mar è tut per nus
Schon essens signurs retgs dal mar
Tuts vulan fugir la glina
Che sgulatscha nies standard
Mo per els datti betg clemenza
Allah vuleva nus victorius
Mo per els datti betg clemenza
Allah vuleva nus victorius

Las velas sa scuflan
Il vent ans porta... (bis)

Arriva il di da gloria
Cu i dat betg pli Christians
Cu nus chantain il grond triumf
Dals fidels valents fegls d'Allah
E la mar amada è nossa
È la mar da noss frars musulmans

Las velas sa scuflan
Il vent ans porta... (bis)

TXEC

HYMNA PIRÁTŮ

Masarykova Univerzita, República Txeca
Estudiants: Michal Augustýn, Tereza Brůžková,
Kateřina Kavková i Jana Štěpánková
Professor: Michal Brabec

Moře je jak planina vodní,
žádné cesty a značky na ní,
moře je zvlněná pustina,
pro nás přesto je jak pevnina,
i když se neustále houpá,
to vítr nás k ní pevně poutá.
i když se neustále houpá,
to vítr nás k ní pevně poutá.

Plachty se vzdouvají,
vpřed vítr žene nás,
přes vlny splašeně jako kůň pádí.
(bis)

Za dne slunce obzoru vládne,
měsíc ho střídá, když noc padne,
náš král však panuje v plachtoví,
hned od rána všemu vévodí,
a když rázem zprudka zaduje,
moře se pění, slunce vzdaluje.
a když rázem zprudka zaduje,
moře se pění, slunce vzdaluje.

Plachty se vzdouvají,
vpřed vítr žene nás... (bis)

Jsme vládci moře a je skvělé,
že opět bude naše celé,
z vlajky s měsícem jde velký strach,
kdo ji spatří, bije na poplach,
bezvěrce budem zabíjet dál,
sám Alláh takhle by si to přál.
bezvěrce budem zabíjet dál,
sám Alláh takhle by si to přál.

Plachty se vzdouvají,
vpřed vítr žene nás... (bis)

Nic nezhatí naše vítězství,
z křesťanů, z těch lidí na scestí,
jednou nezbude tu žádný z nich,
nejodvážnější jsme z odvážných,
vždyť jenom nám, muslimští bratři,
to milované moře patří!

Plachty se vzdouvají,
vpřed vítr žene nás... (bis)

TICINÈS

INNO DI PIRATI

Universität Zürich, Suïssa
Estudiants: Gaia Marrarosa, Elisa Plozza i Jordi Poncini
Professora: Núria de Rocafiguera Montanyà

Al mar l'è cóm' un desèrt d'aqua,
u g'ha mía strad, sentée o segnái,
a l'è un desèrt che d'ónd l'è fái,
un lotà in sordina e costánt.
L'è 'l mar la nòssa tèra férma,
indóa vivom tacadi al vént.
L'è 'l mar la nòssa tèra férma,
indóa vivom tacadi al vént.

I véi u gonfiará
al vént ch'u pòrta i gént
e l'è matt cóm' un caváll in mèzz ai ónd.(bis)

Al sóo l'è al pardón dal dí e
la lüna scióra da la nòcc,
ma lée la dòrm sóra i nòss véi e
nascóndass la pò mía al matín,
e alóra la fa da bandéra
in prèssa 'l sóo u vör mená i tòll.
e alóra la fa da bandéra
in prèssa 'l sóo u vör mená i tòll.

I véi u gonfiará
al vént ch'u pòrta i gent... (bis)

Al mar u sará tütt par nüm, e
a sém giá rè e padrón dal mar:
vörará scapá tücc da la lüna,
sbarlüsénta in sül nòss stendárd,
ma par lór la g' sará mía compassión,
perchè 'l nòss triónf u l'ha vorsüt Allah.
ma par lór la g' sará mía compassión,
perchè 'l nòss triónf u l'ha vorsüt Allah

I véi u gonfiará
al vént ch'u pòrta i gént... (bis)

U rivarà al dí da glòria:
quan che g' sará pü i cristián
e a cantarém la gran vitòria
di valorós, fedéi fiöö d'Allah.
E chésto bel mar u sará 'l nòss,
u sarà di fradèi müssülmán.

I véi u gonfiará
al vént ch'u pòrta i gént... (bis)

Textos:
Presentació del musical *Mar i cel*: Xavier Bru de Sala
Escenes finalistes del concurs de textos dramàtics: Salvatore Circosta, Lisa Schoone i Cloé Couffignal
Himne dels pirates: ©Dagoll Dagom

Traduccions (per països):
Eberhard Karls Universität Tübingen, Alemanya
Estudiants: Isabel Clever, Vivien Conte, Corinna Jankowski i Lisa Schoone
Professora: Núria Bosch
Universidad de Alcalá, Espanya
Estudiants: Maëlle Joly, Violeta Guerrero Artigas, Inés Tamargo López i Víctor Martín de Agustín
Professora: Anna Cristóbal Lecina
Universidade de Santiago de Compostela, Espanya
Estudiants: David Alján Lusquiños, Xosé Manuel Calvo Suárez, Carlos García Vieito, Antonio Gómez Vázquez, Iria González Pillado, María Mallo Sánchez, Marta Mosquera Taboada, Cristian Rodríguez Pais i Víctor Sánchez López
Professora: Rosa Ollé
University Of Massachusetts Amherst, Estats Units d'Amèrica
Estudiants: Olivia Cyr, Damon Rocchi, Ridhi Sampath, Adelyn Hoyt, Laura Martín i Kira Eubanks
Professora: Lídia Marquès
Helsingin Yliopisto, Finlàndia
Estudiants: Helmi Camus, Olli-Pekka Lindgren i Kirsan Trofimov
Professora: Aina Bonet amb la col·laboració de Fanni Lehto
Eötvös Loránd Tudományegyetem, Hongria
Estudiants: Petra Abraham i Pablo Bihari
Professora: Noelia Silvestre
Supervisió: Kálmán Faluba
Università degli Studi di Roma "La Sapienza", Itàlia
Estudiants: Cecilia Massaro i Agnese Cercato
Professores: Isabel Turull (Università degli Studi di Roma "La Sapienza") i Emanuela Forgetta (Suor Orsola Benincasa di Napoli)
Universidad de Guadalajara, Mèxic
Estudiant: Zaira Cortés
Professor: Jesús Guerrero
Masarykova Univerzita, República Txeca
Estudiants: Michal Augustýn, Tereza Brůžková, Kateřina Kavková i Jana Štěpánková
Professor: Michal Brabec
Universität Zürich, Suïssa
Traducció a l'alemany: Stefanie Appert, Ronja Budavary, Niklas Kempter, Jana Kürzi, Lorena Rosado i Anna Ulber
Traducció al francès: Julie Eulàlia Cantin, Pierce Moen i Julia Spuhler
Traducció al dialecte ticinès: Gaia Marrarosa, Elisa Plozza i Jordi Poncini
Traducció al romanx grisó: Mara-Sarina Eberhard
Professora: Núria de Rocafiguera Montanyà

Fotografies:
XXXXXXXX©David Ruano
XXXXXXX©Dagoll Dagom

Dipòsit Legal: B 12870-2025

DAGOLL DAGOM 50 ANYS